ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ἀρ. Α. Κ., Ἐνταῦθα. Μᾶς γράφετε:

«*Σᾶς ἀποστέλλω συνημμένως τὸ χειρόγραφον ἑνὸς ἔργου μου. Ἀποτελεῖ τοῦτο τὴν ἀρχὴν μυθιστορήματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ἀπαίσιος Κόσμος». Τὸ ὅλον ἔργον θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 10—15 περίπου ἰσομεγέθη πρὸς τὸ ἀποστελλόμενον, μέρη.*

Τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀποτελεῖ ἓν πλῆρες δημοσιεύσιμον διήγημα. Τὸν αὐτὸν τύπον θὰ ἔχουν καὶ τὰ ἄλλα μέρη.

Δὲν παραλείπω νὰ σᾶς σημειώσω ὅτι εἰμαι εἷς ἐκ τῶν σοβαρῶς καὶ ἐπαγγελματικῶς ἀσχολουμένων εἰς τὴν λογοτεχνίαν, δι' αὐτὸ θὰ ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἐξετάσετε ἐπισταμένως. Προσέτι προσεπάθησα νὰ καταστήσω τὸ ἔργον μου βαθὺ καὶ λογοτεχνικόν, συνάμα ἄκρως ἐνδιαφέρον καὶ εὐχάριστον, μὲ γλῶσσαν ἁπλῆν, δημοτικήν, καθαράν. Ἐπίσης οἱ ἥρωές μου εἶνε προτύπου χαρακτῆρος, ἱκανοποιοῦντος πάντα ἀναγνώστην, καὶ ἡ ἐξέλιξις συναρπαστική. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω βέβαια κατὰ τὴν γνώμην μου. Ζητῶ δὲ νὰ προστεθῇ καὶ ἡ δική σας γνώμη. Τὰ πλεονεκτήματα δὲ τούτου τοῦ ἔργου ἀπὸ τὰ ξένα εἶνε εὐνόητα εἰς σᾶς. Εἶνε ἔργον ἑλληνικὸν καὶ ἀποπνέει ἑλληνικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ νοοτροπία. Ἔχω ἐπιμονὴν καὶ θέλησιν νὰ ἐπιτύχω, ἡ συμβολή σας θὰ μοῦ ἦτο πολύτιμος. Θέλετε τὴν συνέχεια ἢ καὶ ἄλλα διηγήματα; Γράψατε, σᾶς παρακαλῶ, τὰς διαθέσεις σας εἰς τὸ ἀμέσως προσεχὲς φύλλον τοῦ περιοδικοῦ. Ἐκ τῶν προτέρων σᾶς εὐχαριστῶ διὰ πάντα κόπον σας».

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔργου σας:

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Α'.

ΑΠΑΤΗΜΕΝΟΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

1. — ΕΝΑ ΓΕΛΟΙΟΝ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ποιὸς δὲν ἤξευρε στὴν Ἀθήνα τὸ Γιάννη τὸν Θεό;

Πασίγνωστος... Κατοικοῦσε πρὸς τοὺς Ἀέριδες· σὲ ἕνα σοκάκι. Σὲ σπίτι τοῦ ὁποίου φαινόταν στὸ δρόμο, μόνον μιὰ πόρτα ξύλινη. Ἦταν μυστηριώδης ὅπως ὁ οἰκοκύρης της. Ἀπέπνεε ὀσμὴν σκυθρωπότητος, εἶχεν ὕψος μυστηριῶδες. Κάθε βράδυ ἔβλεπε ἡ γειτονιὰ ἕνα «ἀνθρωπάριον», ὅπως τὸν ὀνόμαζαν οἱ γυναικοῦλες, σκυφτό, σκυθρωπό, μὲ φρύδια συνεσφιγμένα. Τὸ καπέλλο του ἔκλινε πρὸς τὸ μέτωπο καὶ τὸ μπὸρ ἔφθανε μέχρι τὴν μύτη. Φοροῦσε ψηλὸ κολλάρο, μὲ γραβάτα συνήθως μαύρη, σακάκι στενὸ σὰν ρεδιγκότα καὶ πανταλόνι πάνω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο καὶ ζαρωμένο στὸ γόνατο ἀπὸ τὴν ἀσιδερωσιά. Τὸ σιδέρωσε κάποτε, κατόπιν ὅμως ποτέ. Τὰ παπούτσια του εἶχαν στρογγυλωθῆ σὰν τσαρούχια. Περπατοῦσε γλήγορα, κάνοντας μικρὰ βήματα, μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι σὰν βῶδι, χωρὶς ὅμως νὰ σκουντουφλάῃ, κτλ. κτλ.».

Καὶ τώρα;... Θέλετε βέβαια τὰς κρίσεις μας. Νὰ σᾶς ποῦμε φέμματα; Ὄχι, αὐτὸ δὲν τὸ ἐκάμαμε ποτέ. Ἀκοῦστε, λοιπόν, φίλε κύριε: Τὸ ἔργο σας δὲν εἶνε καλό. Δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Δὲν ἔχει κανένα προτέρημα. Ἔχει πολλά, πλεῖστα ἐλαττώματα. Σχίστε τὰ ὑπόλοιπα μέρη. Σχίστε πᾶν ὅ,τι ἔχετε γράψει. Θραύσατε τὸν κάλαμον μὲ τὸν ὁποῖον τὰ ἐγράψατε. Γιατὶ αὐτὰ ποὺ γράφετε δὲν εἶνε ἁπλῶς κακά. Θέτουν ἐπὶ πλέον σὲ κίνδυνο μεγάλο τὴ σοβαρότητά σας. Ἀκοῦστε τὴν καλὴ αὐτὴ συμβουλή μας καὶ θὰ μᾶς εὐγνωμονῆτε μιὰ μέρα. Τ. Μπουρνουζάκην, Ἀλεξάνδρειαν. Τὸ βασικὸ σφάλμα τοῦ ποιήματός σας εἶνε ὅτι δὲν ἔχει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸ ἴδιο μέτρο. Κάθε τετράστιχο σχεδὸν ἔχει καὶ δικό του μέτρο. Ἔχει ἀκόμη καὶ συντακτικὰ λάθη. Πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῶν ποὺ λέμε, δημοσιεύουμε ἐδῶ ἕνα τετράστιχό του:

Μοιάζει σὰν φόρεμα κομψὸ
Τῆς ἀριστοκρατίας
Πολὺ ὄμορφο καὶ ζηλευτὸ
Μετὰ ἀφάνταστης ἀξίας.

Σ. Γ. Μποτσέαν, Ἐνταῦθα. Οἱ ἐμμισθοι μεταφρασταί μας εἶνε γνωστοὶ δημοσιογράφοι καὶ λόγιοι, ἐμπειροι καὶ εἰδικευμένοι στὴ μεταφραστικὴ ἐργασία. Γι' αὐτὸ τὶς μεταφράσεις ποὺ μᾶς στέλνουν οἱ ἀναγνῶστες μας δὲν τὶς πληρώνουμε. Τὶς δημοσιεύουμε, μόνο, μὲ τ' ὀνομά τους, ἱκανοποιώντας ἔτσι τὴ μικρὴ φιλολογική τους φιλοδοξία. Τάκην Κοσμίδην, Θεσσαλονίκην. Δὲν ἔχετε δίκηο. Ποτὲ περιοδικὸ δὲν συγκέντρωσε τόση Ἑλληνικὴ λογοτεχνία, ὅπως τὸ «Μπουκέτο», καὶ μάλιστα σήμερα ποὺ ἡ «παραγωγὴ» ἔχει ἐλαττωθῆ σημαντικά. Ἑλληνικὰ διηγήματα καὶ ποιήματα, ἀστεῖα, ἀνέκδοτα, μῦθοι, λαογραφία, ἱστορικὲς σελίδες, βιογραφίες, μονογραφίες διάφορες, ὅλα Ἑλληνικά, παρμένα ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ ζωὴ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερα. Ποιὸ ἄλλο περιοδικὸ ἑβδομαδιαῖο συγκεντρώνει τόσα καὶ τέτοια πράγματα, ἔχει τόση ζωή; Ποιὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ διαβάζεται ἀπ' τοὺς λογίους μας; Ἐνῶ τὸ «Μπουκέτο» εἶνε συμπαθέστατο σοῦ φιλολογικοὺς κύκλους, διαβάζεται ἀπὸ σοβαρὸ κόσμο, τὸ παρακολουθοῦν στὸ λαογραφικὸ Ἀρχεῖο, ἔχει μπῆ σὲ σπίτια καὶ σὲ γραφεῖα ποὺ οὐδέποτε ἐμπαινε ἑβδομ. περιοδικό. Γεμάτο ἐπίσης Ἑλληνικὲς κομμάτια εἶνε καὶ τὸ «Ἡμερολόγιό» του, τὸ ἄριστον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδομένων. Μὴν εἴσθε συνεπῶς ὑπερβολικοί. Συγκρίνατε κιόλας. Κυττάτε καὶ τὰ ἄλλα ἑβδομ. περιοδικά, τὰ ὁποῖα, μπρὸς στὸ «Μπουκέτο», εἶνε λαχανόφυλλα... Μ. Κοράλλην, Ἐνταῦθα. Καὶ σεῖς ἔχετε ἄδικο. Ἂν τὰ κομμάτια σας ἐλήφθησαν, σᾶς ἀπαντήσαμε. Κυττάξατε προσεκτικὰ τὰ προηγούμενα φύλλα; Σ' ὅλους ἀπαντοῦμε. Τίποτα δὲν χάνεται. Γιὰ ὅλους ἐνδιαφερόμεθα ἐξ ἴσου. Α. Μοντρεαλίτην, Ἐνταῦθα. Καὶ σεῖς παραπονεῖσθε. Ἀλλὰ τί θέλετε νὰ σᾶς κάμουμε λοιπόν; Νὰ δημοσιεύσουμε τὶς μεταφράσεις σας, ἐν γνώσει ὅτι εἶνε ἀνεπιτυχεῖς; Γιατὶ εἶνε ἀνεπιτυχεῖς, ἀνεπιτυχέστατες μάλιστα. Δὲν μεταφράζονται ἔτσι εὔκολα οἱ στίχοι τοῦ Σαίξπηρ. Κι' ἐπειδὴ ὑπήρξαμε πάντα εἰλικρινεῖς καὶ εὐσυνείδητοι, σᾶς λέμε: Διαβάστε καὶ ἐργασθῆτε. "Ἴσως ἔτσι πετύχετε κάτι. Ἰ. Χάβαρην, Κέρκυραν. Σᾶς ἐγράψαμε. Περιμένουμε ἀπάντησί σας. Περ. Χρηστίδην, Ραχώνιον (Θάσου). Σᾶς ἐγράψαμε. Περιμένουμε ἀπάντησί σας. Μαρίαν Καυκαλάκη, Ἀλεξάνδρειαν. Τὸ διήγημά σας δὲν ἐπιτυχές. Ἐντελῶς πρωτόλειο. Κούλαν Παπαγεωργίου, Κηφισσιάν. Μᾶς γράφετε ὅτι τὸ ποίημα τοῦ κ. Μίμη Παπαγιαννοπούλου ποὺ δημοσιεύτηκε στὴ σελίδα αὐτή, καὶ τοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος κ. Γ. Μελέτη δὲν εἶνε δικά τους. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολύ. Πολλὰ τέτοια τὰ προλαμβάνουμε. Μπορεῖ ὅμως νὰ ξέρη κανεὶς ἀπ' ἐδῶ ὅλα τὰ ποιήματα ποὺ ἐγράφησαν στὴν νεοελληνικήν; Οἱ κύριοι, τοὺς ὁποίους καταγγέλλετε, ας ἀπολογηθοῦν. Ε. Τσαγκαράκον, Γύθειον. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ ποίημά σας ἀνεπιτυχές. Βιολέττα, Κομοτινήν. Τὸ ποιηματάκι σας ὄχι ἐντελῶς καλό. Μὲ λίγη προσπάθεια θὰ γράψετε ἴσως καλύτερους στίχους. Γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια εὐχαριστοῦμεν. Κάποιον ἀπ' τὸ Γουρκολίμανο. Τὸ πεζό σας ὄχι ἐπιτυχές. Χωρὶς ἀρχὴ σχεδόν. Χωρὶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Ν. Σ. Ζ., Ἐνταῦθα. Ἀπὸ τὶς μεταφράσεις σας πλέον στρωτὴ ἡ μία. Τὸ τραγουδάκι τοῦ Βίκτ. Οὐγκώ, «Γ' ἄνθος κι' ἡ Πεταλοῦδα». Τὴν δημοσιεύουμε ἐδῶ εὐχαρίστως:

Στὴν πεταλούδα τοὐρανοῦ λέει
(ἄνθος πονεμένο:
«Στάσου, μὴ φεύγῃς πειά!
Γιὰ κύττα πῶς ἡ μοῖρα μας
(ἀλλοιώτικη εἶνε! μένω
καὶ σὺ πετᾶς μακρυά.
Ὡστόσο ἀγαπιόμαστε, χώρια
(ἀπ' ἀνθρώπους ζοῦμε
σὲ κῆπο ἀλαργινὸ
καὶ τόσο μοιάζουμε πολύ, ποὺ
(σ' ὅλους θὰ φανοῦμε
σὰν ἄνθη καὶ τὰ δυό.
Μ' ἀλλοιά! σὲ παίρνει ὁ ἄνεμος
(κι' ἡ γῆ μ' ἀλυσσοδένει.
"Ἀχ, μοῖρα μου σκληρή!
Πῶς θέλω νὰ μοσκοβολῶ ψη-
(λὰ μ' εὐωδιασμένη
τὴ στράτα σου πνοή!
Μὰ ὄχι! Πετᾶς στ' ἀμέτρητα
(λουλούδια ὅλο πιὸ πέρα,
δὲ στέκεις πουθενά·
καὶ μνήσκω μόνο νὰ κυττῶ να
(στρέφεται ὅλη μέρα
στὰ πόδια μου ἡ σκιά.
Φεύγεις, κατόπιν ἔρχεσαι, πε-
(τᾶς ἀλάργα ἀκόμα
κι' ἄλλοι νὰ σὲ χαροῦν.
"Ἔτσι μὲ βρίσκεις νὰ θρηνῶ
(καὶ κάθε αὐγὴ στὸ χῶμα
τὰ δάκρυα μου κυλοῦν.
"Ω! Ἡ πιστὴ ἀγάπη μας ἂν
(θὲς εὐτυχισμένα,
ρήγισσα, νὰ περνᾶ,
πάρε σὺ ρίζες σὰν κι' ἐμὲ — ἢ
(δός μου σὰν καὶ σένα
ν' ἁπλώσω ἐγὼ φτερά».

Ἀνδρ. Πάνου, Θεσ)νίκην. Τὸ ποίημα εἶνε πράγματι τοῦ ἀειμνήστου Σουρῆ. Ὄχι ὅμως ἀνέκδοτο. Τυπωμένο καὶ γνωστότατο. Ἀνοιξιάτην, Ἄρταν. Ἂν ἐλήφθη, σᾶς ἀπαντήσαμε. Κυττάξτε στὰ προηγούμενα φύλλα.

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητότερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

Χωρὶς αὐτὸ κανένα σπίτι δὲν εἶνε τέλειο. Ὅλοι, νέοι καὶ γέροι, μαζεύονται γύρω του. Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει στὴ διάθεσί της τὶς πιὸ φημισμένες ὀρχῆστρες τοῦ κόσμου, ποὺ παίζουν τοὺς τελευταίους χοροὺς τῆς ἐποχῆς. Χάρις σ' αὐτὸ οἱ γέροι ξαναζοῦν τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν νειάτων των, ἀκούοντες τὶς ὡραιότερες καντάδες ποὺ τραγουδοῦσαν στὶς ἐκλεκτές των. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμμόφωνο πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ὄργανον μὲ τὶς τελευταῖες τελειοποιήσεις. Τὸ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII εἶνε τὸ μοναδικὸν ὄργανον ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αὐτά:

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοὰ Ἀρσακείου 12 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Φίλωνος 48
ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Βενιζέλου 22α ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγα Φερραίου 84